

For Ungdommen.

Fiskerdatersens Plejeføn.

(Fortset.)

Fremtende Kapitel.

Abstillede Maaneder var forløbne, da Denny paa en usædvanlig hed Dag hen adstien træt efter sit Arbejde havde lagt sig til at sove op ad en grøn Balle og blev vækket af Rikards velkendte Halsløj.

Snart efter faldte Denny sig ned ved Siden af ham: „Hvor er den lærige Fader?“ spurgte han.

„Na, ved Guldvandsfontænen som sædvanlig,“ svarede Denny med et Suf; „han gør nu Sams og mit Arbejde om igen; han tror ikke, vi har søgt ordentlig. Hvor kan det dog være, Rikard, at han aldrig har hørd med sig?“

„Fra Fortuna er en knibst Dame,“ sagde han, „hun lader sig ikke faa dan gribe med Hænderne — Høj! sikken et Klima man har her.“ Han lænede sig træt tilbage, og havde Denny set lidt nærmere paa ham, vilde han have lagt Mærke til, hvor bleg og daarlig han saa ud.

Herpaa tænkte Denny imidlertid ikke. „Nu er ogsaa Sam gaaet“, sagde han.

Rikard for op: „Naar gif han?“

„I Morges, han har holdt godt ud med Fader, men nu kunde han ikke længere. Han er draget op i Vandet med tre andre Fyre.“

Rikard modtog denne Efterretning med en lang Hæsting, men sagde intet videre, og der blev en Pause, i hvilken Denny atter var falden i Søvn. Nu for hans Ben pludselig op: „Denny“, sagde han med usædvanlig Alvor, „ved du, hvad det vil sige at tænke paa noget, man fortryder?“

„Jo, det gør jeg,“ svarede Denny med samme Alvor, „naar jeg tænker paa Rikards Maada, som jeg lod blive ene tilbage; det var jo alt sammen min Skyld, at det skete.“ Denny havde for længe siden forladt ham om dette.

Rikard vendte sig nu og saa næsten nysgerrig paa ham.

„Jeg kan ikke rigtig finde ud af, hvor dan du egentlig har det, du lille Fyr,“ sagde han, „Ment jeg synes, jeg kender dig ganske godt nu. Du har lige saa megen Forsand som et Duffin andre Dreng, og du er heller ingen Røyster, og dog bliver du her og tager imod alt, hvad Lorenzo hyder dig, i Stedet for at stikke af hjem til Maada.“

„Jeg skal sige dig,“ sagde Denny lidt tøven, han vidste ikke, hvordan han skulde udtrykke sig, det var saa uvent at tale alvorligt med Rikard; „Lorenzo er jo vel — min Fader, og saa er det jo min Pligt at gøre, hvad han siger, naar det ikke er noget ondt. Og saa har Dale ogsaa sagt mig, at man kan ikke gøre noget godt igen, ved at gøre noget andet, som er galt; men for Mesten er jeg vis paa, at jeg nok paa en eller anden Maade faar Lov at komme tilbage til Maada, saa hun ikke altid skal blive ved at være bedrøvet og ensom.“

Rikard gjorde den Bemærkning, at hans Fader havde jo afbrudt Forbindelsen ved at frive det Bred.

„Tror du ikke, Maada holder lige meget af mig for det?“ sagde Denny og tilføjede med dæmpet Stemme: „Gud elsker os begge og vil nok gøre os sammen paa en eller anden Maade.“

Der kom en lang Pause, Denny's Tanker for saa vide til den fære Plet derhjemme; men Rikard havde taget sin store Straahat over Ansigtet og saa saa stille, som om han sov, og Denny tænkte, det var bedst at følge hans Eksempel. Aftenen blev til Nat; Denny havde sovet noget, da en Vandse Guldgraveren gif syngende forbi og vækkede ham. Han saa sig et Øjeblik forvirret omkring uden at vide, hvor han var. Rikard laa endnu ved Siden af ham, men med Gatten puffet tilbage og Øjnene aabne. Han laa og talte halv højt med sig selv: „Jeg vil gøre det godt igen, ja jeg vil gøre det godt igen baade med ham og hende.“

„Du har jo sat ham i Bevægelse; hent den anden Fyr, han er bedre Sygepasse end du,“ sagde Lægen vredt, og Denny stundte sig bort; men om Aftenen stjal han sig derhen igen, og til hans store Glæde havde Rikard faaet en god Søvn og havde det bedre. Fra den Aften begyndte han virkelig at komme sig, og medens han kom sig, blev andre syge. Der udbrod en heftig Epidem, der snart spredte Guldgraverne til alle Sider, for saa vidt de ikke selv var angrebne af Sygdommen eller holdtes tilbage for at pleje syge Kammerater.

„Jeg kan ikke begribe, hvad der er i Vejen med mig,“ mumlede han med klæbende Tænder. „Jeg har hele Dagen igennem snart haft det saa godt og saa atter frosken, som om jeg var i Siberien.“

Han prøvede at rejse sig, men vilde være falden, hvis Denny ikke havde støttet ham. „Hjælp mig hjem, lille Ven, og kom saa i Morgen tidlig og se til mig. Jeg bliver syg.“

Reget tidlig næste Morgen stjal Denny sig ud af Lorenzo's Telt og hen til Rikards. Han saa alene og fantaserede i stærk Feber. Hans Teltkammerat var tagen af Sted til et Sted flere Mile derfra for at hente Lægehjælp. Denny blev hos ham, saa længe han kunde og læste hans brændende Tunge med Vand, som den syge bekandte forlangte, og det var med et tungt Hjerte, at han forlod ham. For Aften var det bekendt, at Teater-Di, som han kaldtes, var syg, og det vakte almindelig Sorg. Lægen, som naturligvis var Grund af Afstanden kun havde gjort enkelte Besøg, havde rykket betænkelig paa Hovedet, og den syge, som var vaagnet til Bevidsthed, havde set og forklaret alt.

„Sig — til Lorenzo — han skal lade Denny — komme,“ hviskede han svagt.

Hans Teltkammerat, en omhyggelig men noget fejlet Sygepasse, hvis mest fremtrædende Kvalitet var ubetalt Beundring for Teater-Di, for af Sted og traf Denny i Færd med at vadske og robe i det Mudder, som Lorenzo's nære Gravning i Måskevis sendte op til ham. Denne knurrede lidt ved dette Bud, men kunde dog ikke godt nægte sin Tillæbelse, især da den halvt grædende Budbringer tilbød at gaa i Denny's Sted. Skønt denne hver Dag, siden hans Ven var bleven syg, havde sjaalet sig hen til ham, blev han dog nu forfærdet over den Forandring, der var foregaaet med ham. Hans febrilske Kinder, som den uerfarne Dreng hidtil havde glædet sig over, var bleven afløst af en dødelig Blegheid. Denny lagde sin Haand paa hans, han saa op, og der kom en svag Rødme i hans Kinder.

„Glad du kom,“ hviskede han. „Jeg vil haabe, jeg kan — jeg kan ikke døde uden — under Sengen en Palle — tag den —.“ Denny tog en stor Ømt frem. „Det er den — tak den op.“

Midt imellem Skjorter, Strømper og andre Klædningsstykker fandt han en lille firkantet Palle. „Tak den op,“ lod det hørt fra Sengen. Med nogen Besvær fik Denny Sejlgarnet løst op med sine dirrende Hænder. Palletten blev taget af — det var Maadas Bibel.

Med en Vibration af Overraskelse og Forvirring vendte og drejede Denny den, medens Minderne stræmte ind paa ham. Det var, som skulde han se det fære gamle Skæben, Kelpy strækkende sig foran Øjen, og Maada sidende i Høestolen og læse højt for ham. Men hvordan var Maadas Biboale Bibel kommen her? — han havde jo hørt om Tøperiet af Jem — han vendte sig mod Sengen; Rikard laa med en rød Plet paa hver Kind og stirrede paa Blod.

„Ja, det er hendes — jeg er Di,“ hæld — jeg stjal den, den Nat du blev borte.“

„Saa det var dig, der ogsaa tog hendes Penge og alt det andet, og løj for hende, saa hun gif op paa Højen, hvor hun kunde være død.“

„Denny — tilgiv,“ flønnede den syge.

Var der noget, Denny havde haft, ja næsten glædet sig til ved Lejligheden at give sin fortjente Løn, hvis han en Gang skulde træffe ham, saa var det den Tys, der havde sjaalet Maadas Bibel og alt det andet, og nu havde han truffet ham; men det var hans eneste Ven blandt fremmede, uafærlige Menneſker langt, langt fra alle hans Kære, og der laa han for Døden angrende og bad om Tilgivelse. Det var ikke svært at give den, og det var heller ikke uret mod Maada, hun vilde jo have været den første til at give den.

Forfærdet saa han paa Rikards blege halv bevidstløse Ansigt, bøjede sig over ham og næsten raabte:

„Rikard, læse, læse Rikard! du maa ikke dø, du maa ikke dø! Se op paa mig igen! Na Rikard, du maa ikke lade mig blive alene tilbage her.“

„Tilgiv mig,“ sagde den syge.

„Ja, af hele mit Hjerte, men du maa blive bedre, Rikard, for min Skyld.“

Nu kom Doktoren, han havde været hende at se til en anden Guldgraver, der lod til at blive syg paa samme Maade.

„Du har jo sat ham i Bevægelse; hent den anden Fyr, han er bedre Sygepasse end du,“ sagde Lægen vredt, og Denny stundte sig bort; men om Aftenen stjal han sig derhen igen, og til hans store Glæde havde Rikard faaet en god Søvn og havde det bedre. Fra den Aften begyndte han virkelig at komme sig, og medens han kom sig, blev andre syge. Der udbrod en heftig Epidem, der snart spredte Guldgraverne til alle Sider, for saa vidt de ikke selv var angrebne af Sygdommen eller holdtes tilbage for at pleje syge Kammerater.

„Jeg kan ikke begribe, hvad der er i Vejen med mig,“ mumlede han med klæbende Tænder. „Jeg har hele Dagen igennem snart haft det saa godt og saa atter frosken, som om jeg var i Siberien.“

Han prøvede at rejse sig, men vilde være falden, hvis Denny ikke havde støttet ham. „Hjælp mig hjem, lille Ven, og kom saa i Morgen tidlig og se til mig. Jeg bliver syg.“

Reget tidlig næste Morgen stjal Denny sig ud af Lorenzo's Telt og hen til Rikards. Han saa alene og fantaserede i stærk Feber. Hans Teltkammerat var tagen af Sted til et Sted flere Mile derfra for at hente Lægehjælp. Denny blev hos ham, saa længe han kunde og læste hans brændende Tunge med Vand, som den syge bekandte forlangte, og det var med et tungt Hjerte, at han forlod ham. For Aften var det bekendt, at Teater-Di, som han kaldtes, var syg, og det vakte almindelig Sorg. Lægen, som naturligvis var Grund af Afstanden kun havde gjort enkelte Besøg, havde rykket betænkelig paa Hovedet, og den syge, som var vaagnet til Bevidsthed, havde set og forklaret alt.

„Sig — til Lorenzo — han skal lade Denny — komme,“ hviskede han svagt.

Hans Teltkammerat, en omhyggelig men noget fejlet Sygepasse, hvis mest fremtrædende Kvalitet var ubetalt Beundring for Teater-Di, for af Sted og traf Denny i Færd med at vadske og robe i det Mudder, som Lorenzo's nære Gravning i Måskevis sendte op til ham. Denne knurrede lidt ved dette Bud, men kunde dog ikke godt nægte sin Tillæbelse, især da den halvt grædende Budbringer tilbød at gaa i Denny's Sted. Skønt denne hver Dag, siden hans Ven var bleven syg, havde sjaalet sig hen til ham, blev han dog nu forfærdet over den Forandring, der var foregaaet med ham. Hans febrilske Kinder, som den uerfarne Dreng hidtil havde glædet sig over, var bleven afløst af en dødelig Blegheid. Denny lagde sin Haand paa hans, han saa op, og der kom en svag Rødme i hans Kinder.

„Glad du kom,“ hviskede han. „Jeg vil haabe, jeg kan — jeg kan ikke døde uden — under Sengen en Palle — tag den —.“ Denny tog en stor Ømt frem. „Det er den — tak den op.“

Midt imellem Skjorter, Strømper og andre Klædningsstykker fandt han en lille firkantet Palle. „Tak den op,“ lod det hørt fra Sengen. Med nogen Besvær fik Denny Sejlgarnet løst op med sine dirrende Hænder. Palletten blev taget af — det var Maadas Bibel.

Med en Vibration af Overraskelse og Forvirring vendte og drejede Denny den, medens Minderne stræmte ind paa ham. Det var, som skulde han se det fære gamle Skæben, Kelpy strækkende sig foran Øjen, og Maada sidende i Høestolen og læse højt for ham. Men hvordan var Maadas Biboale Bibel kommen her? — han havde jo hørt om Tøperiet af Jem — han vendte sig mod Sengen; Rikard laa med en rød Plet paa hver Kind og stirrede paa Blod.

„Ja, det er hendes — jeg er Di,“ hæld — jeg stjal den, den Nat du blev borte.“

„Saa det var dig, der ogsaa tog hendes Penge og alt det andet, og løj for hende, saa hun gif op paa Højen, hvor hun kunde være død.“

„Denny — tilgiv,“ flønnede den syge.

Var der noget, Denny havde haft, ja næsten glædet sig til ved Lejligheden at give sin fortjente Løn, hvis han en Gang skulde træffe ham, saa var det den Tys, der havde sjaalet Maadas Bibel og alt det andet, og nu havde han truffet ham; men det var hans eneste Ven blandt fremmede, uafærlige Menneſker langt, langt fra alle hans Kære, og der laa han for Døden angrende og bad om Tilgivelse. Det var ikke svært at give den, og det var heller ikke uret mod Maada, hun vilde jo have været den første til at give den.

Forfærdet saa han paa Rikards blege halv bevidstløse Ansigt, bøjede sig over ham og næsten raabte:

„Rikard, læse, læse Rikard! du maa ikke dø, du maa ikke dø! Se op paa mig igen! Na Rikard, du maa ikke lade mig blive alene tilbage her.“

„Tilgiv mig,“ sagde den syge.

„Ja, af hele mit Hjerte, men du maa blive bedre, Rikard, for min Skyld.“

Nu kom Doktoren, han havde været hende at se til en anden Guldgraver, der lod til at blive syg paa samme Maade.

„Du har jo sat ham i Bevægelse; hent den anden Fyr, han er bedre Sygepasse end du,“ sagde Lægen vredt, og Denny stundte sig bort; men om Aftenen stjal han sig derhen igen, og til hans store Glæde havde Rikard faaet en god Søvn og havde det bedre. Fra den Aften begyndte han virkelig at komme sig, og medens han kom sig, blev andre syge. Der udbrod en heftig Epidem, der snart spredte Guldgraverne til alle Sider, for saa vidt de ikke selv var angrebne af Sygdommen eller holdtes tilbage for at pleje syge Kammerater.

„Jeg kan ikke begribe, hvad der er i Vejen med mig,“ mumlede han med klæbende Tænder. „Jeg har hele Dagen igennem snart haft det saa godt og saa atter frosken, som om jeg var i Siberien.“

Han prøvede at rejse sig, men vilde være falden, hvis Denny ikke havde støttet ham. „Hjælp mig hjem, lille Ven, og kom saa i Morgen tidlig og se til mig. Jeg bliver syg.“

Reget tidlig næste Morgen stjal Denny sig ud af Lorenzo's Telt og hen til Rikards. Han saa alene og fantaserede i stærk Feber. Hans Teltkammerat var tagen af Sted til et Sted flere Mile derfra for at hente Lægehjælp. Denny blev hos ham, saa længe han kunde og læste hans brændende Tunge med Vand, som den syge bekandte forlangte, og det var med et tungt Hjerte, at han forlod ham. For Aften var det bekendt, at Teater-Di, som han kaldtes, var syg, og det vakte almindelig Sorg. Lægen, som naturligvis var Grund af Afstanden kun havde gjort enkelte Besøg, havde rykket betænkelig paa Hovedet, og den syge, som var vaagnet til Bevidsthed, havde set og forklaret alt.

„Sig — til Lorenzo — han skal lade Denny — komme,“ hviskede han svagt.

Hans Teltkammerat, en omhyggelig men noget fejlet Sygepasse, hvis mest fremtrædende Kvalitet var ubetalt Beundring for Teater-Di, for af Sted og traf Denny i Færd med at vadske og robe i det Mudder, som Lorenzo's nære Gravning i Måskevis sendte op til ham. Denne knurrede lidt ved dette Bud, men kunde dog ikke godt nægte sin Tillæbelse, især da den halvt grædende Budbringer tilbød at gaa i Denny's Sted. Skønt denne hver Dag, siden hans Ven var bleven syg, havde sjaalet sig hen til ham, blev han dog nu forfærdet over den Forandring, der var foregaaet med ham. Hans febrilske Kinder, som den uerfarne Dreng hidtil havde glædet sig over, var bleven afløst af en dødelig Blegheid. Denny lagde sin Haand paa hans, han saa op, og der kom en svag Rødme i hans Kinder.

„Glad du kom,“ hviskede han. „Jeg vil haabe, jeg kan — jeg kan ikke døde uden — under Sengen en Palle — tag den —.“ Denny tog en stor Ømt frem. „Det er den — tak den op.“

Midt imellem Skjorter, Strømper og andre Klædningsstykker fandt han en lille firkantet Palle. „Tak den op,“ lod det hørt fra Sengen. Med nogen Besvær fik Denny Sejlgarnet løst op med sine dirrende Hænder. Palletten blev taget af — det var Maadas Bibel.

Med en Vibration af Overraskelse og Forvirring vendte og drejede Denny den, medens Minderne stræmte ind paa ham. Det var, som skulde han se det fære gamle Skæben, Kelpy strækkende sig foran Øjen, og Maada sidende i Høestolen og læse højt for ham. Men hvordan var Maadas Biboale Bibel kommen her? — han havde jo hørt om Tøperiet af Jem — han vendte sig mod Sengen; Rikard laa med en rød Plet paa hver Kind og stirrede paa Blod.

„Ja, det er hendes — jeg er Di,“ hæld — jeg stjal den, den Nat du blev borte.“

„Saa det var dig, der ogsaa tog hendes Penge og alt det andet, og løj for hende, saa hun gif op paa Højen, hvor hun kunde være død.“

„Denny — tilgiv,“ flønnede den syge.

Var der noget, Denny havde haft, ja næsten glædet sig til ved Lejligheden at give sin fortjente Løn, hvis han en Gang skulde træffe ham, saa var det den Tys, der havde sjaalet Maadas Bibel og alt det andet, og nu havde han truffet ham; men det var hans eneste Ven blandt fremmede, uafærlige Menneſker langt, langt fra alle hans Kære, og der laa han for Døden angrende og bad om Tilgivelse. Det var ikke svært at give den, og det var heller ikke uret mod Maada, hun vilde jo have været den første til at give den.

Forfærdet saa han paa Rikards blege halv bevidstløse Ansigt, bøjede sig over ham og næsten raabte:

„Rikard, læse, læse Rikard! du maa ikke dø, du maa ikke dø! Se op paa mig igen! Na Rikard, du maa ikke lade mig blive alene tilbage her.“

„Tilgiv mig,“ sagde den syge.

„Ja, af hele mit Hjerte, men du maa blive bedre, Rikard, for min Skyld.“

Nu kom Doktoren, han havde været hende at se til en anden Guldgraver, der lod til at blive syg paa samme Maade.

Lorenzo blev, men af ingen af disse Grunde. Han saa nu Lykken smile til sig. Mellem alle de Jordklumper, som de andre havde gravet op, fandt han endelig det Guld, han saa længe havde tørstet efter, og gjorde en glimrende Høst, hvilket han dog omhyggelig skjulte for alle, selv for Denny, hvis Hjælpe han ogsaa maatte undvære til Arbejdet. Vel ærgrede han sig lidt derover; men selv han kunde dog ikke betragte sig til at kalde ham bort fra det Arbejde, han nu havde for.

Denny var nemlig aldeles ubevidst bleven en trøstende Engel blandt de syge og døgne. Han havde læst lidt af Maadas Bibel for Rikard, og da Sygdommen greb om sig, kom der det ene Bud efter det andet, om Lorenzo's Dreng ikke vilde komme og læse for dem, og han kom. Bibelen faldt efterhaanden op af sig selv ved „den fortabte Søn“ og „Rooveren paa Korset“ og andre lignende Steder, der blev læst otter og otter og blev til Betsignelse for mange af disse forhen vantro og bandende Guldgravere, saa de kunne dø i Fred.

Imidlertid havde Lorenzo nu faaet saa meget, at han begyndte at længes efter at faa det fast i Melbourne's Bank og tænkte derfor paa at rejse tilbage fra dette nu saa øde Sted. Sygdommen havde raset saa længe, at der snart ikke var flere, den kunde angribe. Denny og Lorenzo gif mærkelig nok til fri.

Rikard ønskede at hjælpe med dem.

Lorenzo havde helst været fri for ham; men efter den Udmødighed, hvormed han havde delt med ham, kunde han ikke godt vise ham bort. Det var desuden ganske rart at have ham til at betale Rejsedagterne. Rikard anede nemlig ikke, at Lorenzo rejste hjem som en hovedrig Mand. Det blev en ret fornøjelig Rejse for de to unge, da Lorenzo var tavs og indeluttet og saa temmelig lod dem i Fred for at underholde sig med hinanden, og Denny glædede sig desuden umaadelig til at se lille Margrethe igen.

Rikard havde hovedet fuld af dristige Planer; eller rettere sagt: han havde en Hovedplan, som han stadig grundede paa; det gjaldt kun at udføre den paa bedste Maade. Han vilde føre Denny bort fra Lorenzo, bringe ham og Margrethe til Skotland til Sandys lille Gætte, give Maada Bibelen og en god rund Sum Penge til og dermed gøre godt igen, hvad han havde gjort galt.

Saaledes nærmede de sig Melbourne, hvor med hovedet fuld af sit; Lorenzo med Befyring for, hvorefter han skulde faa alt sit Guld sikkert anbragt, Rikard med sine Flugtplaner, og Denny glædende sig til at se Margrethe. Melbourne havde just ikke noget godt Navn paa sig i de Tider; der var Mærker af Forbrydere i den, som fornemmelig levede af at plyndre hjemvendende Guldgravere. Rikard havde mere end en Gang advaret Lorenzo og havde foreslaaet ham, at de skulde rejse med et større Selskab, og havde han anet, hvis Rigdomme Lorenzo skulde paa sin Person, vilde han have gjort det endnu eftertrykkligere. Lorenzo var imidlertid egenrådigh og overbevist om, at som han selv bestemte det, var det bedst.

Den Eftermiddag, da de ventede at naa Byen om Aftenen, red de hen over en for udrykket Strækning, hvor Roar og Røyg gif frit om og græssede. Pludselig lod der et „Hullø!“ fra en lille Kraitov, og 5 bevæbnede Mænd kom ud derfra. Lorenzo stiftede Færd og greb efter sin Revolver, medens Rikards Ansigt tabte sit sædvanlige sorgløse Udtryk og blev alvorligt.

„Behandl dem som Venner, indtil de selv viser sig som Fjender“, sagde han med dæmpet Stemme, og de red med tilspændte Læggelighed, men indre Uro, videre frem, medens de 5 Ryttere satte lige hen imod dem.

Lorenzo saa sig om, de red ind i en temmelig dækket Hulvej, som førte op til Toppen af en Høj, hvorfra Byen allerede vilde være i Sigte. Kunde de naa den, vilde de rimeligvis være frelse. „Af Sted der op“, kommanderede Lorenzo, og deres Fæste travede nu af, saa hurtigt de kunde; men før de naaede Toppen blev de indhentede og fangebunde.

„Hullø, mine Venner,“ raabte den ene, som syntes at være Føreren, „det er et højt mistænkeligt Husværk, I har. I er uden Tvivl Roovere; som Medlemmer af Politiet,“ — her faa en svag Anis paa hans forsmudgede Kammeraters Ansigt — „er det vor pinlige Pligt at anholde og undersøge eder.“ (Fortætt.)

Premiebogen kan endnu sendes til forlagsbetalende Abonnenter.

Danish Luth. Publ. House.

Præmiebogen kan endnu sendes til forlagsbetalende Abonnenter.

Danish Luth. Publ. House.

Præmiebogen kan endnu sendes til forlagsbetalende Abonnenter.

Danish Luth. Publ. House.

Præmiebogen kan endnu sendes til forlagsbetalende Abonnenter.

Danish Luth. Publ. House.

Præmiebogen kan endnu sendes til forlagsbetalende Abonnenter.

Danish Luth. Publ. House.

Hindustuderterne og Kristendommen.

(Fortset.)

En stor Mængde Hindustudenters Stilling over for kristendommen er intet andet end den fuldstændigste Ligegyldighed, hvor intet Spørgsmaal og ingen Tanke er væk. Det er dog vist næppe muligt hos andre end faa af dem at se, at de i hjemmet der overhovedet ikke er bleven væk Spørgsmaal og Tanker, men for hvem Studiet blot betyder en mekanisk Udviklingsbetegnelse. At der findes mange faa af dem blandt Hindustudenterne, kan der ingen Tvivl være om. Det gør der vel mellem Studenter alle Vegne. Og om der fandtes mange flere af dem i Indien end herhjemme, var det i alt Fald ikke underligt, thi de almindelige, aandelige Udviklingsvilkår for en Hindustudent er saa meget vanskelige end i. Et. for en dansk Student, at der knap kan være Tale om nogen Sammenligning. Et Øjebliks Betragtning af et Par af de Punkter, der mest bidrager til at gøre en Hindustudents Stilling i denne Henseende saa vanskelig, vil gøre det klart, hvor meget det betyder, og vil hjælpe til at føle og bemyndiggøre, naar man maa se, at alle Studenter og Kundskabsskaber af den lidende personlige Udvikling.

Først maa man da betænke, at det rent mekaniske Arbejde i Skolen og Collegiet derude er langt større end for en Stolebænger og Student herhjemme, fordi de indiske Studenter skal bruge Engelse som det Medium, hvorigennem de skal have hele den aandelige Tilførsel. Det er jo ikke blot faa af dem, at Engelse skal læses som et Hovedfag, men alle sine Ting skal en Hindustudent lære paa Engelse, sin Eksamen skal han tage paa Engelse. Mange af dem naar til at kunne bruge det engelske Sprog med stor Dygtighed. Men det kan ikke være andet end, at den betydelige forøgede Kraft, der gaar med til at faa Tilførselsmediet helt i Stand, betyder en Formindskelse af den Kraft, der kan anvendes paa Tilførselen selv. Dette vil maa se mærkes noget ved Studenterne, som lærer Maal, Kundskabsbetegnelse, men endnu mere ved det højere Maal, Personlighedsudviklingen. — Og endnu stærkere er Vanskeligheden, der følger af det andet Punkt, jeg tænkte paa. Det er dette, at der ingen Samvirkelse er derude mellem Skolen eller Collegiet og Hjemmet. Det er baade i Henseende til Sprog og Tanke to helt forskellige Verdensener. Derhjemme lever de gamle Forestillinger, og der ser man paa Ting fra samme Synspunkt som „de gamle.“ Livet derhjemme, hvad der der tales om, og hvad der der bestræfter sig, Sine, kan ikke hjælpe en Hindustudent til bedre at forstå og forstå, hvad han lærer paa sit College. At alt dette sidste er kommet ind, knyttet sammen med engelske Udtryk og Betegnelser, gør det endnu sværere at lade det faa noget med Hjemmet at gøre. For mange af sine nye Begreber har han ikke noget Udtryk til at sige paa sit eget Sprog, og mange af de nye Ting, han har lært noget om, har de ikke Forudsætningerne for at forstå derhjemme. Man kan forta, at der let hos denne Klasse Menneſker kommer noget af det frem, som de har lært — navnlig fra udelagte Europæers Side — maa høre for: at de er Døbt, betegnelse, et hjemme iblandt deres egne, et andet ude, naar de optræder med deres engelske Dannelse. Ikke at et faadant Forhold paa nogen Maade skal forsvares; men her vi rigtig paa det, maa vi dog kunne til det Rejstatat, at det kommer sig bedre for os her at føle Medsynd end Foragt. Foragt stæder os bort fra noget, der ikke er værd at have med at gøre; Medsynd træffer os hen til noget, der trænger til Hjælp.

Disse Ting har Krav paa at minde, naar vi følger os staende over for den store Klasse af Hindustudenterne, der er rent indifferente over for kristendommen, og i hvem der overhovedet synes at være blevet kaldt saa lidt frem af Interesser og Udviklingslyst; naar nogle faa har været gaaede, efter at de blev særlige med deres Universitetsstudium, synes de at være voksede lige saa godt ind i den gamle Hindustal igen, som om de aldrig havde mødt nyt Lys og nye Tanker. At se, at der er faa af dem, Hindustudent, og endda mange af dem, maa ikke faa os til at opgive dem med Foragt, men saa meget stærkere talde vor Medsynd frem, med Næste om, at kunne være med at hjælpe, hvor der trænges saa haardt til Hjælp.

3. Langt den største Del af Hindustudenterne er det dog, vi nu kommer til, dem, om hvem det gælder, at de paa forskellige, væsentlige Punkter har

faaet deres religiøse og moralske Forestillinger modificerede under Kristendommens Indflydelse. Dette kunde ogsaa siges om alle dem, som har sluttet sig til Brahmo Samaj (eller Indiens kristne Kirke, som den med et europæisk Navn kaldes). Denne Bevægelse er vel i mange Henseender et af de mest effektante og lærerige Eksempler paa Kristendommens Indflydelse paa engelske bandede Hinduer (som det da væsentlig er). Men det vilde være alt for vidtløftig en Sag at komme ind paa her. Og desuden: de, der har sluttet sig til Brahmo Samaj, har dermed — forelsbig i alt Fald — slaaet sig til Ro i en Stilling, hvor de hører til til Hindustudenternes eller til den kristne Kirke. Vi maa derfor have Ret til at lade dem ude af Betragtning i denne Sammenhæng, hvor det drejer sig om Hindustudenternes Forhold til Kristendommen.

De, vi derfor her tænker paa, naar vi taler om faa af dem, paa hvis Forestillinger og Tanter Kristendommen, direkte eller indirekte, har øvet en betydelig modificerende Indflydelse, er Menneſker, der baade regner sig selv for og af andre regnes for gode Hinduer. Mange af dem gør sig maa se til ikke klart, hvor stor den Forandring er, der faaedes foregaaet, endnu mindre, at det er Kristendommens Indflydelse, der berer sig sig gældende. I begge Henseender er Sagen fuldstændig klar, naar vi ser lidt nærmere paa nogle faa Hovedpunkter.

Der er et Udtryk, man næsten altid kan være vis paa at faa høre, naar dansede Hinduer kommer ind paa religiøse Materier. Det er „the Fatherhood of God and the Brotherhood of Man.“ Guds Faderskab og Menneſkers Broderskab, hvori altfaa ligger Forestillingen om Gud som alle Menneſkers Fader og alle Menneſker som huerandres Brødre. Dette Udtryk bruges, som om den deri liggende religiøse Ide var noget for alle velkendt og selvindlysende, selvfølgelig blandt faa af dem, som kan Engelse nok til at kunne forstå Udtrykket. Man vilde vel ikke mene, at enhver uoplyst Hindu Landet over, om man kunde gengive Udtrykket ordret for ham paa hans eget Sprog, vilde forstå det og kende ved det. Men altfaa, det tages for givet, at en faadant Forestilling om Gud, hans Forhold til Menneſker og Menneſkers Forhold til huerandres, som disse Ord udtrykker, er en for alle oplyste Menneſker selvfølgelig selvforstået Soghed, almen religiøs Genkendelse saa fuldt an